

BIBLE

O čem mluví?

© Advent-Orion Praha, 1997
ISBN 80-7172-111-5

Poznání ve všech oblastech života dnes narostlo do takové šíře, že každý rok se na světě objeví statisíce nových knih, aby se to vše stačilo zaznamenat. Jenom tak můžeme stále více poznávat, jak příroda a věci kolem nás fungují. Samotné opisování skutečnosti však ještě nedává odpověď na důležitou otázku: „Proč?“ I když tušíme, jak funguje například vesmír, ještě stále nevíme, PROČ tak funguje. Ani naše poznání světa neodpovídá na otázku, jaký je SMYSL všeho (včetně našeho života, samozřejmě).

Z toho důvodu potřebujeme zjevení. Tedy někoho, kdo by nám ukázal to, co naše smysly ani přístroje nejsou s to odhalit.

Jaký je rozdíl mezi tím, když někdo něco objeví, nebo naopak zjeví? To nám pomůže objasnit následující příklad: Naše Země obíhá kolem Slunce a přitom se ještě otáčí kolem své osy. To objevili pečlivým pozorováním oblohy Galilei a Koperník. Trvalo dlouho, než lidstvo zjistilo tuto pravdu. Ale nakonec ji přece jen objevilo. Dnes tedy víme, JAK se tělesa pohybují. Ale PROČ se tak pohybují a co je uvedlo do pohybu? – To nevíme. Problém je totiž v tom, že nikdo, žádný člověk u vzniku

planetární soustavy nebyl, aby nám o tom mohl podat zprávu. A ani naše smysly a přístroje nám v tomto případě nejsou nic platné.

Kdyby se vás někdo zeptal: „*Na co teď myslíš?*“, nemá žádnou možnost zjistit, na co skutečně myslíte, i kdyby vám po částech rozebíral mozek. Existuje pouze jediný způsob, jak odhalit pravdu o vašem myšlení: když vy sami řeknete, o čem přemýšlíte. Pak toto „slovo“ je svým způsobem „zjevení“.

Bible. O tom, že tato kniha zaujímá v našem světě naprosto výjimečné postavení, svědčí přinejmenším ta skutečnost, že je vlastně ideovým základem, na kterém vyrostlo a stojí to nejlepší v kultuře a etice světa.

Co vůbec znamená to zvláštní slovo – BIBLE? „Bible“ pochází z řeckého slova „biblia“, které znamená „knihy“, a skutečně se skládá z jednotlivých knih, kterých je 66. Vznikly v židovském národě během dlouhého údobí 1600 let. Knihy Bible se dělí do dvou velkých oddílů: na Starý a Nový zákon. Starý zákon začíná Mojžíšovou knihou a její první věta odhaluje to, na co bychom pomocí vědeckých metod nemohli nikdy přijít: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi...*“

Tato slova napsal kolem roku 1400 před Kristem Mojžíš, muž, který vůbec v Bibli zaujímá význačné postavení. S jeho jménem je především spojeno údobí, v němž se začínal formovat izraelský národ. V životě tohoto nepatrného národního společenství se projevují ojedinělé rysy. Tak například v době, kdy ostatní národy uctívaly mnoho bohů – boha úrody, moře, podzemí atd. – slyšíme, jak do světa proniká zvláštní zvolání: „*Slyš, Izraeli, Hospodin Bůh náš, Hospodin jeden jest...*“ (Dt 6,4)

Uprostřed Izraele se postupně objevovali mužové, kteří nemají v jiných národech obdoby: proroci. Na scénu vystupovali v dobách velkých dějinných krizí, kdy hrozilo jejich národu nebezpečí. Tvrdili přitom, že poselství, které lidu sdělují, nemají sami ze sebe, ale od Boha. „*Stalo se ke mně slovo Hospodinovo...*“ (Jr 1,4), píše prorok Jeremjáš kolem r. 600 př. Kr. Jejich poselství pak Židé celá staletí pečlivě chránili, aby ho mohly číst další a další generace.

Velký francouzský matematik, fyzik a myslitel Blaise Pascal napsal: „*Židé s láskou a věrně opatrují knihu, kde Mojžíš vyhlašuje, že budou*

nevděční vůči Bohu. Oznamuje jim, že je Bůh nakonec rozptýlí mezi všechny národy země, ale chce, aby jeho slova uchovávali a aby tak byla na svědectví proti nim.“

Který národ by tehdy něco takového udělal? Žádný. Naopak, například Egypťané měli přísnou cenzuru. Na zdi svých chrámů a pyramid zaznamenávali faraonové jen svá vítězství, zatímco porážky zamlčeli.

Nic takového však Židé neudělali. Něco jim v tom zabránilo. Knihy Královské, které jsou součástí Bible, jsou dějinami izraelských králů a bez jakýchkoli příkras zaznamenávají jejich jednání – činy dobré i zlé. Nešetří dokonce ani krále Davida či Šalomouna. Zprávy o těchto králich nejsou legendami o nějakých svatých. Je to především záznam o životě lidí, kteří jsou z masa a krve. I u nich bychom snadno mohli vystopovat všechny lidské nectnosti, stejně tak ale i kladné rysy – například touhu po osobní změně nebo lítost, již projevili nad vlastním nedobrým jednáním. Jak čteme v dopise Římanům: Vše bylo zapsáno pravdivě – „*k našemu poučení*“ (Ř 15,4).

Bible nám odkrývá taková tajemství vesmíru a našeho bytí, na která bychom nikdy sami nepřišli. Tak jako nemáme jinou možnost zjistit, kdo je naším otcem, kromě té, že se to od někoho dozvíme (to znamená – buď se nám sám „představí“ nebo je „označen“), tak i Stvořitel vesmíru se nám „představil“ prostřednictvím pisatelů Bible. „Představil se“ nám a zjevil se v Ježíši Kristu: „*On je obraz Boha neviditelného.*“ (Ko 1,15)

Bible je zvláštní kniha. Jakoby z jiného světa. Někteří vědci věří v „paleokontakt“, tedy v návštěvu mimozemských bytostí na naší planetě. Jinak – podle nich – není možné vysvětlit, jak by se pračlověk mohl civilizovat a objevit např. tajemství tavení kovů. Železná ruda přece nemohla náhodně roztát v obyčejném ohni, jestliže se běžně taví až při teplotě kolem 1500 °C. Tak vysoké teploty nelze na otevřeném ohništi docílit. Paleokontakt to však řeší. Hledá se tedy pro něj důkaz, tzv. „artefakt“. Co to je? Prostě věc, která by jasně neměla svůj původ na naší planetě – ani pokud jde o materiál, který je na světě neznámý, ani co do způsobu zpracování. V této souvislosti můžeme mluvit také o informacích a myšlenkách, na které by lidé sami nemohli přijít. Je možné tedy říct, že takovým

artefaktem nebeského původu je také Bible. Již jsme zmínili tvrzení jejích pisatelů, totiž že psali z Božího popudu. To by však mohl tvrdit kdekdo. Jaké jsou pro takovéto tvrzení biblických pisatelů důkazy? Zkusme si je odhalit přímo v Bibli.

Bible mluví o třech věcech:

O tom, co již není, o tom, co ještě není, a o tom, co se nemění a je stále stejné.

Co již není?

Bible mluví o národech, městech, událostech a lidech, za nimiž bychom se dnes museli vydat hluboko do minulosti.

Tak například o městě Ur, ve kterém podle Bible žil Abraham, či o národě Chetitů se nezmiňoval nikdo ze starověkých, ať již řeckých či římských autorů. A právě na tom postavili mnozí kritikové Bible počátkem minulého století svou argumentaci: „*Bible je snůška výmyslů a bájí, které nemají skutečný historický podklad.*“

Kamení promluvílo

Stalo se však něco, co nikdo nečekal. Právě v biblických zemích zažilo skeptické 19. století největší archeologické objevy. V roce 1843 Francouz Paul Emile Botta objevil u vesnice Chorsábád u řeky Eufrates trosky staveb starých tisíce let. Později se zjišťuje, že jsou to pozůstatky paláců egyptského krále Sargona II., o kterém psal Izajáš (Iz 20,1). Tak se zrodilo nové odvětví vědy – biblická archeologie.

Když se v r. 1900 tázali novináři tehdy nejlepšího znalce dějin, berlínského profesora Fridricha Delitzsche, co vedlo lidi z Evropy do té pusté a nevládné země, řekl: „*Na to je jediná odpověď: Bible.*“

V 18. století ještě mohli kritikové Bible tvrdit, že Mojžíš nemohl nic napsat, protože v jeho době lidé písmo přece neznali. Na konci 19. století to již ale tvrdit nemohli. Dnes víme, že lidé ve starověké Mezopotámii běžně používali písmo nejméně 600 let před dobou Mojžíšovou. Písmena se tvořila pomocí malých klínek různě sestavených, rytých do měkkých hliněných tabulek, které se pak vysušily, aby ztvrdly.

V letech 1888-1890 Američan německého původu H. V. Hilprecht našel v Nippuru přes 80 000 takových tabulek – celou knihovnu.

Ještě koncem 18. století, když se první kopie tohoto písma dostaly do Evropy, prohlašovali o nich někteří přední angličtí orientalisté, že jsou to jen ornamenty, v žádném případě však ne písmo. Neuplynulo ani padesát let, a učenci nejen dokázali, že je to písmo, ale dokonce ho i rozluštili.

Na jedné z mnoha tisíců tabulek nalezených v Nippuru přečetli text, který obsahoval i jméno města Ur. Byla to senzace. Z hlubin tisíciletí se najednou vynořuje město, které zaniklo a zmizelo tak dokonale z paměti lidstva, že o něm nebyla zpráva nikde jinde než v Bibli. Proto mohli kritické Bible tvrdit, že existovalo jen ve fantazii židovských pisatelů.

V tomto případě se však objevuje první mimobiblický důkaz o existenci města Ur. V letech 1922–34 město – z něhož pocházel Abraham (Gn 11,31) – objevil a vykopávkami odkryl archeolog Charles Leonard Woolley.

Je jistě mnoho událostí či osob, o kterých Bible píše, a přesto se archeologům dosud nepodařilo nalézt pro jejich existenci nějaký mimobiblický důkaz. V archeologii však platí teze, že nejsou-li o něčem písemné doklady, není to ještě důkaz, že to neexistovalo. Jeden jediný nález může totiž naráz rozmetat celou horu pochybností.

Časopis Time nedávno uveřejnil shrnutí několika objevů z poslední doby, které výrazně potvrdily nárok Bible na historickou věrohodnost. – Tak například roku 1979 našel izraelský archeolog Gabriel Barkay v jednom hrobě v Jeruzalémě dva stříbrné svitky z doby asi 600 let př. Kr. Na svitcích byl vyryt text ze čtvrté knihy Mojžíšovy. Takto se prokázalo, že Starý zákon byl opisován již dávno před tím, než podle kritiků měl být vůbec napsán.

Nebo v roce 1990 egyptolog Frank Jurco objevil na jednom luxorském reliéfu z roku 1207 př. Kr. nápis oslavující faraonovo vítězství: „*Izrael byl obrácen v poušť...*“ Z toho plyne, že Izraelité byli už před více než třemi tisíci lety jasně vyhraněnou národnostní skupinou. – A to nejenom proto, že to říká Bible.

V r. 1993 archeologové objevili historický nápis s těmito slovy: „... *dům Davidův*“ – a – „*král Izraele...*“ Nápis pochází z 9. století př. Kr., tedy z doby, kdy od Davidovy vlády uplynulo teprve sto let. Je to silný argument pro důkaz, že tento významný král skutečně žil.

Mohli bychom uvést také objev z r. 1990. Tehdy v židovské čtvrti starého města v Jeruzalémě vykopali schránku na tělesné ostatky pocházející z doby Kristovy, na které byl nápis: „*Josef, syn Kaifášův.*“ Takový nález zůstává jedinečným důkazem, že velekněz Kaifáš, představený velerady, která vydala Ježíše na smrt, skutečně žil.

Zmíněné objevy, ale i stovky a tisíce dalších dokládají věrohodnost Bible. Je zřejmé, že tato kniha mluví o věcech, které se odehrály na konkrétních místech, v konkrétním historickém čase, a že popisuje životní příběhy lidí, kteří žili a po tomto světě skutečně chodili.

Dodejme k tomu, že důvěra věřících v Bibli nebyla a není založena na tom, co odkryjí v zemi nástroje archeologů. Na druhé straně však neskrývají, že takové důkazy, které potvrzují jejich víru v pravdivost Bible, jsou pro ně potěšitelné.

Bible mluví o věcech, které ještě nejsou

Předpovědět pravdivě události, které teprve mají přijít, je těžké, ukazuje se, že pro lidi dokonce nemožné. V roce 1889 se Američan Edward Bellamy pokusil popsat svou vidinu světa roku 1990 následovně:

Technika bude tak vyspělá, že telefonem se bude pro zájemce vysílat i hudba. Za deště se nad chodníky ve městech vypnou ochranné stříšky. V dopravě se vyskytnou vážné problémy. Jízda kočáry bude muset být omezena, protože ulice měst by byly zcela zavaleny koňským trusem. Na druhé straně – sliboval – zločinnost úplně vymizí a věznicí budou zrušeny již v roce 1950. To nejlepší si nechal na závěr: Vládnout bude jedna světová vláda, která přinese všem obyvatelům planety štěstí a blahobyt.

Neschopnost předvídat budoucnost pramení i z té skutečnosti, že nechápeme a nerozumíme ani všemu v přítomnosti. Nevíme, co vlastně je v naší přítomnosti důležité do té míry, že by to mohlo zásadně ovlivnit budoucí události či způsob života.

To byl svým způsobem i případ Bellamyho. Svou vizi budoucnosti, ve které města budou ohrožena množstvím koňského hnoje, psal právě v době, kdy již po dva roky rušil obyvatele německého města Mannheimu rachot motorové tříkolky Carla Benze. Něčemu takovému nepřikládali však současníci žádný význam; proto to ani nezahrnuli do svých prognóz o budoucnosti.

Možnosti vědy a techniky si koncem minulého století nedokázal Bellamy ještě představit. Jejich úžasný rozvoj nakonec také překonal veškeré fantazijní představy člověka 19. století.

Futurolog Alvin Toffler ve své známé knize „Šok z budoucnosti“ z roku 1970 naopak možnosti člověka značně přecenil. Předpovídal totiž, že ještě před rokem 2000 dojde ke kolonizaci moří a že vzniknou

podmořská města. Tak se údajně dostane nevidaného bohatství i národům dosud chudým. Podle téhož autora jsme ovšem také již dávno měli být schopni výrazně ovlivňovat počasí. Ono známé „...poručíme větru, dešti...“ se mělo uskutečnit před rokem 2000.

To je jenom malý příklad neschopnosti člověka předpovídat budoucnost. A právě tato neschopnost lidské mysli vidět do budoucna je významným důkazem, že Bible není jen pouhý výtvar lidského úsilí, ale že její pisatelé byli pod vlivem Božího působení.

V Bibli jsou mnohé prorocké předpovědi týkající se měst, národů i celého světa. Dnes máme tu přednost před současníky proroků, že můžeme posoudit, zda se jejich předpovědi splnily, či nikoli. Podívejme se blíže na dvě významná města starověku, o kterých byla vyřčena prorocká slova: na Babylon a Týr.

Prorocství o Babylonu

Na území dnešního Iráku, asi 70 km od Bagdádu na řece Eufrat, se před 2600 lety rozkládalo největší město starověku a zároveň největší město obehnané hradbami, jaké kdy lidská ruka postavila. – Babylon. Obvod hradeb, které byly vystavěny nejméně ve třech řadách, dosahoval 80 km. Hradební zdivo široké 8 metrů se tyčilo do výše 24 metrů. Největšího rozmachu dosáhlo město i celá babylonská říše za vlády Nebúkadnesara II. v letech 605-562 př. Kr. Tehdy mělo město také nádherné zahrady, které pokrývaly i střechy domů. – To byly známé „visuté zahrady Semiramidiny“. Babylon měl také široké a rovné ulice se zástavbou tří až čtyřpatrových domů. Ve městě žilo v té době asi dva miliony obyvatel.

Velkolepou nádheru a okázalost starověkého Babylonu výstižně dokumentují Nebúkadnesarova slova: „*Babylone, potěcho očí mých, kéž trváš na věky...*“. Svě přání pak nechal slavný vládce vyrýt do cihel, aby se skvělo na zdech krásných staveb. Jestliže si Nebúkadnesar podrobil tak mocného protivníka, jakým byla v té době Asýrie (přičemž mu padlo za obětí i Judské království; z Jeruzaléma přitom odvedl část Židů jako

zajatce), současníkům se mohlo zdát, že Babylon bude skutečně stát *na věčné časy, a nikdy jinak*.

Jenomže právě v době, kdy se Babylon skvěl na vrcholu své slávy, zaznívá slovo proroka Izajáše: „*Babylon, skvost mezi královstvími, pyšná okrasa Kaldejců, dopadne jako Sodoma a Gomora, vyvrácené Bohem...*“ (Iz 13,19)

Dnes musíme uznat, že toto proroctví se naplnilo. Babylonská říše se rozpadla pod náporom vojsk Médo-Peršanů, a i když zde Babylon ještě stál a Alexandr Makedonský ho chtěl učinit hlavním městem své říše, přesto slyšíme, co prorok řekl. Nic takového se nestane. A předpověď se splnila. Alexandr umírá, jeho říše se rozděluje mezi jeho čtyři generály – a Seleukos, jeden z nich, již používá kamene z rozpadajícího se Babylona na stavbu svého vlastního města na řece Tigridu. Během staletí se trosky Babylona staly jen mlčící, hrozivou a tajemnou kulisou – němou, a přece zvěstující poselství o pravdivosti proročského slova: „...*V jeho palácích budou výt hyeny a v chrámech rozkoše šakalové... Už nikdy nebude osídlen, nebude obydlen po všechna pokolení...*“ (Iz 13,20-22)

Nakonec tuny písku naváté za staletí pouštními větry zakryly ruiny Babylona tak dokonale, že se téměř zapomnělo, kde vlastně stál. Když sem roku 1899 přišel německý archeolog Robert Koldewey, aby se pokusil vykopat Babylon, jen malá vesnička připomínala, že se zde před 25 staletími tyčilo největší město světa.

Koldewey zde zůstal téměř 20 let. Se stovkami dělníků se prokopal kolem zbytků hradeb až do hloubky 24 metrů. Při namáhavé práci byly odvezeny tisíce kubíků zeminy. Ruiny hradebních zdí se zde dnes tyčí jako svědectví o velikosti Babylona, ale především jako mocný důkaz o pravdivosti biblických proroctví.

Proroctví o Týru

Féničané, národ tvrdých a krutých válečníků, mořeplavců a obchodníků, vyplouval ke svým výbojům z mohutného města Týru. Město se nacházelo na východním pobřeží Středozemního moře, na území dnešního Libanonu.

Týrští obchodníci založili své obchodní stanice dokonce až ve Španělsku a Británii. Mezi nejznámější patří ovšem Kartágo, založené v 8. století př. Kr. na území dnešní severní Afriky.

Týřané po určitou dobu udržovali přátelské styky i s Izraelci, pracovali dokonce také na stavbě Šalomounova chrámu (1 Kr 7,13; 40,45). Později však vzájemných kontaktů ubývalo a Týřané nakonec Izraelce přepadávali na loupežných výpravách a zajatce prodávali do otroctví.

V té době zaznělo prorocké slovo proti Týru: „*Proto praví Panovník Hospodin toto: Jsem proti tobě, Týre, přivedu na tebe mnohé pronárody, zničí hradby Týru, zboří jeho věže, rozmetají tvé skvělé domy, tvé kamení, dříví i prach svrhnu do vod... Učiním tě holou skálou, kde se suší sítě...*“ (Ez 26,3-5.12)

Brzy na to zaútočili na město Babyloňané, trvalo jim však 13 let, než ho dobyli. Poté Týřané postavili nový Týr na skalnatém ostrově nedaleko pobřeží. Trosky starého Týru zatím čekaly na naplnění druhé části proctví: „... *tvé kamení i prach vmetou do moře...*“

Běžela léta a nic se nedělo, trosky města zůstávaly na svém místě. Uběhlo sto let. Splní se vůbec proctví? Ano, splnilo se. Uběhlo 230 let, než se zde r. 332 př. Kr. objevil při svém bleskovém tažení přední Asii Alexandr Veliký. Aby mohl dobýt nový Týr na ostrově, nechal navršit cestu, která by překlenula úzkou mořskou úžinu. Právě k tomu použili jeho vojáci trosky starého Týru. Takto se zároveň splnilo prorocké slovo: „... *tvé kamení i prach vmetou do moře.*“

Vzhledem k tomu, že člověk není schopen znát budoucnost, jsou splněná proctví Bible nejpresvědčivějším důkazem o jejím zcela výjimečném postavení. Také tato skutečnost může podpořit naše rozhodnutí uznat za pravdivé tvrzení biblických pisatelů – že psali pod působením Božího Ducha: „*Toho si buďte především vědomi, že žádné proctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha*“ (2 Pt 1,20.21).

Bible mluví o Bohu a o člověku

„*Vše plyne*,“ povzdechl si filozof Hérakleitos z Efezu již před 2500 léty. Změna je základním jevem v dění světa. Jakkoli tento fakt dokáže mnohé lidi zneklidnit – aby pak také hledali to, co je stálé a neměnné – Bible říká, že jen Bůh se nemění, že on jediný je stálý ve svém milosrdenství, trpělivosti a lásce k člověku.

Někomu se může zdát těžké uvěřit tomu, co Bible mluví o Bohu. Zkusme se proto seznámit s tím, co Bible píše o člověku. Toho bychom přece měli znát lépe...

Jaký je tedy člověk? Je ve své podstatě dobrý, nebo špatný?

Křesťané vždy vyznávali, že člověk je bytost padlá, narušená přímo ve své podstatě. Vycházeli z Ježíšových slov: „*Ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, loupeže...*“ (Mt 15,19) Rovněž Pavel nekompromisně píše: „*Všichni zhřešili...*“ (Ř 3,23) Podobně tomu věřil Augustin i reformátoři. Ani oni neměli velkou důvěru v přirozenou dobrotu člověka. Věřili, že zlo není jen něco přechodného, ale že je v každém z nás.

Pak přišli osvícenci, kteří byli přesvědčeni, že po období (jak říkali) náboženského tmářství nastává věk vlády rozumu, který všem přinese štěstí a blahobyt. Prohlásili, že člověk je v podstatě dobrý, že ho mohou zkatit jen okolnosti.

Významný osvícenský filozof Jean Jacques Rousseau rozvádí tyto myšlenky v románu „Emil“. Zde propaguje návrat k přírodě: Je potřebné dát dítěti volnost v přirozených projevech, stranou společnosti, aby ho nemohla zkatit svou nezdravou morálkou, licoměrností, přetvářkou... – Tak se tehdy přemýšlelo, taková byla doba – plná romantických představ o „*nezkaženém divochovi, dítěti přírody*“, které žije svůj život v přirozené mravnosti na krásných ostrovech Tichomoří.

Dnes by takové myšlenky zastával asi jen málokdo. Žádný stát, žádní rodiče nespolehají na přirozenou dobrotu člověka. Naopak – již od dob Komenského se prosazuje opačný názor zdůrazňující výchovu dítěte od raného věku. Mnozí právě ve výchově a vzdělání viděli cestu k vymýcení zla v člověku, které považovali za jakési zbytky zvířecích pudů z dob jeho primitivního jeskynního života.

Dvacáté století až příliš bezohledně rozmetalo všechny tyto představy o člověku. Dvě světové války a nárůst všech forem zločinnosti v posledních desetiletích našeho pohnutého století znovu plně potvrdily správnost biblického pohledu na člověka jako na bytost narušenou ve své nejhlubší podstatě. V člověku jsou skryty destruktivní síly. Někdy se zdá, jako by byly již potlačeny, vzápětí se však vynoří na povrch, aby strhávaly miliony do strašlivého víru utrpení a zkázy. Pak ta Gorkého známá věta – „*Člověk, to zní hrdě!*“ – se jeví téměř jako ironie.

Dnes máme možnost každý sám posoudit, které myšlenky byly správné. Zda představy o vytvoření rovnostářské společnosti, kde peníze ztratí smysl a každý si bude ukázněně a odpovědně brát věci ze společného vlastnictví podle potřeby, nebo vize apoštola Pavla napsaná před devatenácti sty lety: „*Věz, že v posledních dnech [světa] nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, pomlouvační, bezbožní, hrubí, lhostejní k dobrému a bez lásky...*“ (2 Tm 3,1-5)

Během dějin měli lidé na člověka různé názory. Čas ukázal, že pravdivý pohled na nás jako lidi obsahuje Bible již několik tisíciletí. A tak člověk sám je nelibým důkazem pravdivosti Bible. Jestliže mluví pravdu O ČLOVĚKU, stejně tak můžeme s důvěrou přijmout i to, co mluví k nám lidem – O BOHU.

BIBLE

O čem mluví?

Napsal Ludvík Švihálek

Jazyková redakce Ivo Racek

Grafická úprava Pavel Bárta

Odpovědný redaktor Peter Polaško

Vydal a vytiskl Advent-Orion s. r. o., Roztocká 5, Praha 6

Vydání první, Praha 1997

ISBN 80-7172-111-5